“Mai m'hauria imaginat estar lluny de casa”

Distància · Adebomi Olujide, tècnic en telecomunicacions a Togo, fa 14 anys va haver de marxar i deixar la família CANT · A Girona es va unir a la coral de l'associació Àkan i la música ha estat el seu refugi i la seva via d'integració

L'Adebomi somia el dia en què la seva família pugui venir a Girona Foto: JOAN BASÍ.

“Tot i que en l'actualitat és una situació normalitzada per a la gent del meu país, mai m'hauria imaginat que el meu destí fos lluny de casa”

Fa catorze anys, l'Adebomi era un pare de família, casat i amb quatre fills, que tenia una feina estable com a tècnic de telecomunicacions en un dels països més pobres de l'Àfrica, Togo, però de sobte es va veure al carrer. La manca de recursos a casa seva el va obligar a distanciar-se de tot el que el representava –casa, família, amics, cultura– per anar a provar sort al vell continent. Després de sis anys travessant l'Àfrica i el mar Mediterrani, va arribar finalment a port, a Barcelona, on no l'esperava ningú, on la paraula desconegut imperava en tot el que trepitjava, palpava o tocava.

Un cop arribat a la Ciutat Comtal, l'Adebomi va estar buscant refugi durant dies i setmanes fins que va trobar la fundació ASEM, que el va enviar directament cap a Girona. Allà entraria en contacte per primer cop amb la fundació que l'ha acollit aquests últims vuit anys, l'associació Àkan.

Dins l'associació hi ha una coral i, en el moment d'assabentar-se'n, l'Adebomi va demanar unir-s'hi com a membre i veu del grup. Quan era petit, al seu petit poble de Togo també hi havia una coral, la de l'església, on cantava al costat dels seus companys amb molta passió i fascinació. Des d'aquell moment, va crear un vincle estret amb la música que, arribat a un país que no era el seu, no va voler deixar de banda davant l'oportunitat oferta. Contactar amb la música i les seves arrels és una experiència molt emotiva que, en cada concert, el públic pot percebre i interactuar-hi. La seva alegria és contagiosa i les ganes de tirar endavant, immesurables.

Per altra banda, la introducció al cor també l'ha ajudat en l'aspecte cultural. Les cançons que canten són catalanes i, personalment, també li han suposat un repte per aprendre la llengua i els costums de la seva nova llar. Per altra banda, gràcies al consorci de llengua i l'associació Àkan, l'adaptació va ser molt més ràpida i fluida. Una altra de les claus per a la seva adaptació va ser relacionar-se amb gent del seu país. Entre d'altres coses que lamentava de la seva nova casa és que hi havia molt poca gent de Togo ja que, a banda de ser un país petit –set milions d'habitants–, és una excolònia francesa i molts emigrants del seu país decideixen marxar cap a França perquè almenys coneixen la llengua i així tenen quelcom a què aferrar-se.

A Togo, l'Adebomi es va llicenciar com a tècnic de telecomunicacions. Posteriorment va treballar-hi però la pobresa el va deixar al carrer i es va veure obligat anar a provar sort a fora. És llavors quan decideix fer la travessia cap a Europa. Un cop aquí, va superar la prova d'accés a l'institut per fer un cicle superior de telecomunicacions i es va treure el títol fa dos anys però ara mateix no hi ha gaires vacants i la situació és complicada. Per altra banda, fa uns mesos va aconseguir una feina com a mosso de magatzem. L'experiència va

ser gratificant i en guarda un bon record, però l'entitat va haver de fer fora alguns dels seus treballadors i ell va ser un dels damnificats.

Ja fa molts anys que és aquí. De fet, aquest setembre se'n compleixen exactament vuit, ja que, segons ell, va venir quan era “principi de curs”. Durant aquest temps ha pogut compartir moltes estones amb el seu entorn, que a la vegada també ha dit molt d'ell. La societat és una agrupació que revela qui som i l'Adebomi no n'és una excepció. Tanmateix, en un món racista com el nostre, en tots aquests anys s'ha sentit poques vegades distanciat i insultat. En la seva experiència al magatzem, es portava bé amb la gent tot i que al final tot plegat quedava reduït a la típica relació entre companys de feina. “Hi havia de tot”, diu.

La situació ha millorat dràsticament, però sent un buit que no pot tapar. Catorze anys enrere va deixar els seus fills i la seva dona i no els ha tornat a veure. Per sort, els últims anys, l'accés a la comunicació ha permès a l'Adebomi establir contacte amb els seus familiars i saber com estan. Tots els seus fills estan estudiant, i dos d'aquests fan batxillerat. El seu somni és que ells vinguin aquí, que trobi un lloc on els seus fills puguin seguir estudiant i fent la vida familiar que feien allà lluny de casa seva, però és conscient que això és complicat. No només trobar un lloc on estudiar per als fills sinó pel seu estat econòmic i la dificultat de trobar una feina digna. A tot això, el que creu adequat és anar a visitar-los ell mateix a Togo de tant en tant i així poder mantenir el contacte físic després de tants anys. Perquè tot i poder parlar amb ells, la distància entre un país i l'altre és proporcional a la profunditat del buit que sent dins seu.

Fa catorze anys que és fora. Fa catorze anys que va deixar tot el que era per centrar-se en el que li calia ser per ell i per la seva família. L'Adebomi és gros, fort i corpulent però la seva humilitat i serenor engrandeixen el seu cor, encongit després d'un passat i un present que mai va desitjar.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 05-12-2016 Pàgina 14

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1027688-mai-m-hauria-imaginat-estar-lluny-de-casa.html